

EL MICALET GALÀCTIC

El rei Panxut redola i el rei Primal s'envola

Eric Lluch



Dibuixos d'Agustí Asensio





1. El rei Panxut el Tercer

Això diuen que era un país on hi havia muntanyes, rius i valls... També hi havia cases grans i menudes, amples i estretes... Vull dir que era un país com qualsevol dels que hi ha arreu del món.

¿Com es deia? ¡Ah, sí! Es deia Caramullàndia.

Aquest país tenia de tot i en abundàn-

cia. La gent que hi vivia menjava i menjava sense parar i, per això, estaven grossos i redons com una pilota.

El rei d'aquest país tenia el seu castell al cim d'una de les muntanyes més altes.

¿Com es deia el rei? ¡Ah, sí! Es deia Panxut el Tercer.

Ningú no sabia amb certesa per què tenia aquell nom.

—¡Home!, ¡clar! —comentava un dels entesos— Perquè son pare i el seu avi també tenien el mateix nom...

—¡No senyor! —replicava un altre—. Li'l posà sa mare perquè quan nasqué tenia la panxeta com un meló d'Alger...

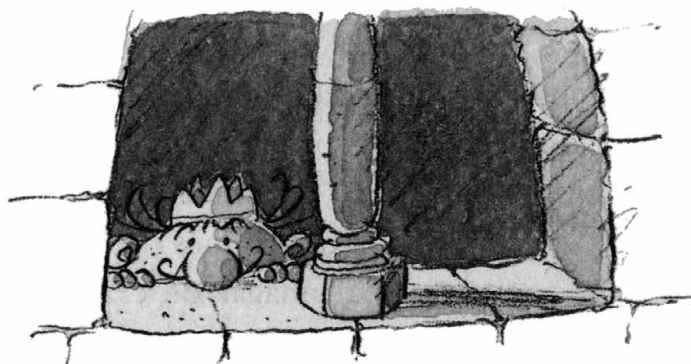
D'una manera o d'una altra, el nom li venia molt bé.

¿Sabeu? Panxut el Tercer s'havia fet tan gros, que des de feia sis o set anys no podia passar per cap porta del castell.

¡Sí! ¡Clar que li feia vergonya! Per això,

si venia qualsevol ambaixador d'un país estranger, el rei guaitava només els ulls i el nas per una de les finestres de la seua cambra i deia:

—Ambaixador: no el puc rebre perquè m'acabe de llavar els cabell i tinc por de refredar-me...



Per Nadal arribà de visita un rei molt important de la Xina. Aleshores, Panxut el Tercer manà cridar el seu ministre i li féu un escoltet. Després, el ministre s'acostà al rei de la Xina i li digué:

—El meu senyor, Panxut el Tercer, no el pot rebre perquè té una malaltia molt estranya que els metges ni saben ni poden curar. A més, creiem que la malaltia s'encomana de seguida.

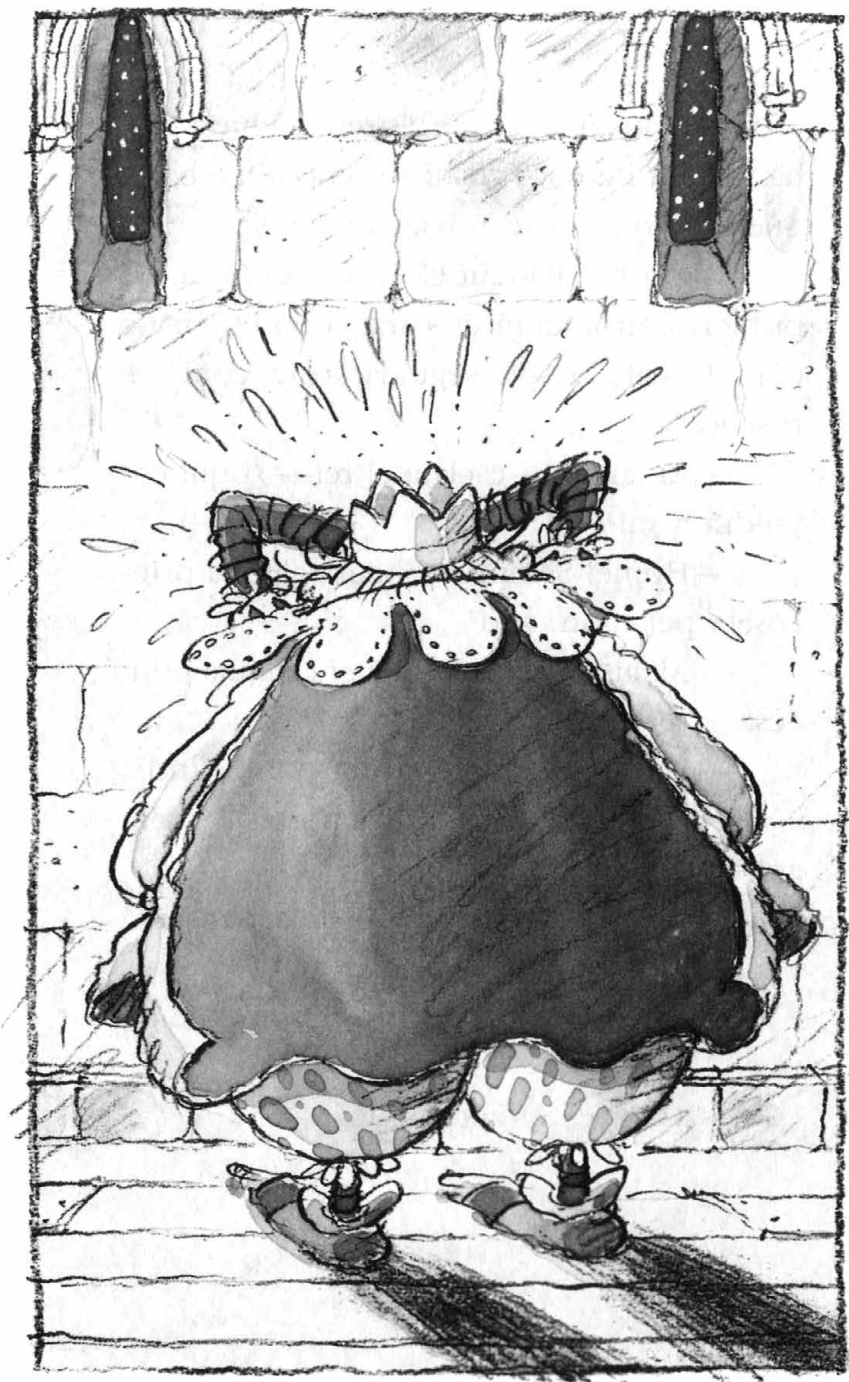
El rei de la Xina mirà de reüll a un costat i a l'altre i, atemorit, se n'anà corrents, tot dient:

—¡Ui! No me'n recordava... He d'anar-me'n de seguida perquè m'esperen uns enemics amb qui m'he de barallar. Digueu al vostre rei que es millore prompte...

Per les coses que li passaven, el rei Panxut el Tercer estava cada dia més entristit i, de vegades, plorava d'amagat de cara a la paret perquè ningú no el veia.

Un altre dia, el seu ministre tocà a la porta de la cambra reial i, després de demanar permís per a parlar, digué mastegant les paraules:

—Senyor: tots els habitants del país hem pensat que caldria que vosté es casara el més



prompte possible... Tots els reis d'aquest país han tingut hereu, i vosté això ho té en bajoqueta perquè ni té nóvia ni té res.

En oir-ho, Panxut el Tercer es posà, de primeres, groc com el safrà; després, blanc com la calç, i, de seguida, roig com les roselles.

—¡Ai, ai, ai! —esclatà el rei— ¿I qui em voldrà a mi?

—¡Home! Sempre hi haurà alguna princeseta pel món, ¿no?

—¡Ai, ai, ai! I si em volguera alguna princesa... ¿on em casaria?

—¡Home! A l'església del poble, ¿no?

—Si no puc eixir per les portes... ¿com aniria a l'església?

El primer ministre es posà a pensar, i pensant estigué almenys mig matí.

—Senyor rei: cal que vosté s'aprime un poc...

—¿Com es fa això?

—Bé... Jo crec que si fa molta gimnàstica i menja poquet...

El rei, en oir-ho, s'enfadà molt amb el seu ministre:

—¡Fuig d'ací, ministre! ¡Tu el que vols és que muira suat i famolenc!

Però, a l'endemà, el rei s'ho va pensar millor i decidí cridar el seu ministre al castell.

—Potser tens raó... Faré tot el possible per aprimar-me.

